



LIETUVOS RESPUBLIKOS LYGIŲ GALIMYBIŲ KONTROLIERIUS

SPRENDIMAS DĖL GALIMOS DISKRIMINACIJOS NEGALIOS PAGRINDU UŽTIKRINANT NAUDOJIMĄSI VILNIAUS MIESTO VIEŠOSIOMIS ERDVĖMIS TYRIMO

2019 m. sausio 11 d. Nr. (18)SN-197)SP-9
Vilnius

Lygių galimybių kontrolieriaus tarnyboje 2018 m. lapkričio 2 d. gautas skundas, kuriame nurodoma, kad Narbuto gatvėje, Vilniuje (ties Stumbrų gatve), netoli prekybos centro „Panorama“, link pėsčiųjų perėjos per Narbuto gatvę kryptimi, yra įrengti laiptai bei nuvažiavimas (toliau – Nuvažiavimas) asmenims, besinaudojantiems neįgaliųjų asmenų vežimėliais, asmenims, vežantiems vaikus vežimėliuose, ir pan. Skunde nurodoma, kad minėto Nuvažiavimo nuolydis iš Narbuto gatvės pusės yra tokio aukštumo ir taip arti važiuojamosios dalies, kad asmenys su neįgaliųjų vežimėliais be kitų asmenų pagalbos negali naudotis šiuo Nuvažiavimu. Nuvažiavimas yra nesaugus ir juo besinaudojantiems pėstiesiems kyla reali grėsmė sveikatai arba net gyvybei. Dėl netinkamo Nuvažiavimo nuolydžio jis nėra pritaikytas asmenų su judėjimo negalia poreikiams.

Lietuvos Respublikos lygių galimybių kontrolierė Agneta Skardžiuvienė (toliau – lygių galimybių kontrolierė), vadovaudamasi Lygių galimybių įstatymo 30 straipsnio 2 dalimi, 2018 m. lapkričio 19 d. raštu Nr. (18)SN-197)S-691 kreipėsi į Vilniaus miesto savivaldybės administraciją, prašydama pateikti informaciją apie tai, ar Nuvažiavimas yra pritaikytas asmenims su judėjimo negalia bei atitinka Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 2001 m. birželio 14 d. įsakymu Nr. 314 patvirtintą statybos techninį reglamentą STR 2.03.01:2001 „Statiniai ir teritorijos. Reikalavimai žmonių su negalia reikmėms“ (toliau – Reglamentas); ar asmenims su negalia yra sudarytos vienodos galimybės, palyginus su kitais asmenimis, saugiai patekti iki minimos pėsčiųjų perėjos Narbuto gatvėje; kokių būdu; kas administruoja Nuvažiavimą, vykdo jo priežiūrą; ar ketinama imtis veiksmų minėtą Nuvažiavimą tinkamai pritaikyti neįgaliųjų asmenų poreikiams bei įrengti Reglamente nurodyto nuolydžio (ne didesnio nei 1:12 (8,3 %) Nuvažiavimą; jei taip, kokių būdu ir kada; paprašyta pateikti dokumentus dėl Lietuvos Respublikos neįgaliųjų

socialinės integracijos įstatymo 11 straipsnyje nustatyta tvarka Parduotuvės pastato pritaikymo asmenų su negalia poreikiams, kitą su tyrimo esme susijusią reikšmingą informaciją bei įrodymus.

Lygių galimybių kontrolierė

n u s t a t ė:

Tarnyboje 2018 m. gruodžio 17 d. gautame Vilniaus miesto savivaldybės administracijos rašte Nr. A51-/18(3.3.2.26E-UK) nurodoma, jog Narbuto gatvėje ties Stumbrų gatve esantis Nuvažiavimas neatitinka šiuo metu galiojančių Reglamento reikalavimų. Pažymima, kad Nuvažiavimas įrengtas iki 2001 metų, tai yra, iki laikotarpio, kada įsigaliojo Reglamentas ir jame išdėstyti reikalavimai, taip pat nebuvo įsigaliojęs ir Lygių galimybių įstatymas, todėl tuo metu nebuvo reglamentuojamos lygių galimybių principų nuostatos. Šiuo metu nėra sudarytos vienodos galimybės saugiai patekti iki minimos pėsčiųjų perėjos Narbuto gatvėje asmenims su negalia, palyginus su kitais asmenimis. Įrengti Reglamento reikalavimus atitinkantį Nuvažiavimą dėl aukščių skirtumo ir riboto atstumo nuo Narbuto iki Stumbrų gatvės šiuo metu nėra techninių galimybių. Pažymima, kad Vilniaus miesto savivaldybė žmonių su negalia integracijai prioritetus skiria vertinant pėsčiųjų srautą, teritorijos užstatymo intensyvumą, esamus pėsčiųjų traukos centrus.

Atsižvelgiant į minėtus kriterijus, žmonės su negalia, palyginus su kitais asmenimis, pereiti į kitą Narbuto gatvės pusę gali prie „Panoramos“ prekybos centro esančia požemine perėja, kurioje yra įrengta žmonių su negalia infrastruktūra. Kiekvienais metais vis daugiau sankryžų ir perėjų yra pertvarkomos pritaikant jas neįgaliųjų poreikiams. Ne išimtis ir Narbuto gatvės ties Stumbrų gatve perėja, kuri 2019 metais bus rekonstruota įgyvendinant „T. Narbuto g. dviračių takas (jungtis nuo Spaudos g. iki Konstitucijos pr.)“ techninio projekto, kuris yra parengtas ir pateiktas ekspertizei, sprendinius. Projekte yra numatyta siaurinti važiuojamąją dalį ties Nuvažiavimu, įrengiant saugumo salelę, kuriai esant atsirastų galimybė rekonstruoti Nuvažiavimą tinkamai pritaikant jį asmenų su negalia poreikiams, kaip nurodyta Reglamento 35 p. „Panduso juostos išilginis nuolydis turi būti ne didesnis kaip 1:12 (8,3 %). Panduso juosta turi būti tiesi ir be skersinio nuolydžio“.

Prie rašto pateikta ištrauka iš projekto „T. Narbuto g. dviračių takas (jungtis nuo Spaudos g. iki Konstitucijos pr.)“ ties Nuvažiavimu.

Lygių galimybių kontrolierė

k o n s t a t u o j a

Skundo tyrimo metu buvo vertinama, ar Vilniaus miesto savivaldybė, užtikrindama naudojamąsi Vilniaus miesto viešosiomis erdvėmis, nepažeidė Lietuvos Respublikos lygių galimybių įstatymo 8 straipsnio 1 dalies 1 punkto nuostatų, pagal kurias, įgyvendindamas lygias galimybes, prekių pardavėjas, gamintojas ar paslaugų teikėjas, nepaisydamas lyties, rasės, tautybės, pilietybės, kalbos, kilmės, socialinės padėties, tikėjimo, įsitikinimų ar pažiūrų, amžiaus, lytinės orientacijos, negalios, etninės priklausomybės, religijos, privalo visiems vartotojams sudaryti vienodas sąlygas gauti tokius pačius gaminius, prekes ir paslaugas, įskaitant aprūpinimą būstu, ir taikyti vienodas apmokėjimo sąlygas ir garantijas už tokius pačius ir vienodos vertės gaminius, prekes ir paslaugas.

Jungtinių Tautų bei Europos Sąjungos, taip pat nacionaliniuose teisės aktuose diskriminacija reiškia teisių sumažinimą, suvaržymą ar atėmimą tam tikrai kategorijai žmonių dėl kokių nors asmens požymių. Diskriminacija suvokiama kaip asmenų lygybės principo pažeidimas, kai asmeniui ar asmenų grupei yra sukuriama mažiau palankios sąlygos, taikomi skirtumai, išimties, apribojimai ar teikiamas pranašumas, lyginant su kitais asmenimis, esančiais toje pačioje ar tokioje pačioje situacijoje.

Remiantis Lygių galimybių įstatymo 2 straipsnio 9 dalimi, tiesioginė diskriminacija – tai elgesys su asmeniu, kai lyties, rasės, tautybės, kalbos, kilmės, socialinės padėties, tikėjimo, įsitikinimų ar pažiūrų, amžiaus, lytinės orientacijos, negalios, etninės priklausomybės, religijos pagrindu jam taikomos mažiau palankios sąlygos, negu panašiomis aplinkybėmis yra, buvo ar būtų taikomos kitam asmeniui. Pagal Lygių galimybių įstatymo 2 straipsnio 5 dalies nuostatas, netiesioginė diskriminacija apibūdinama kaip veikimas ar neveikimas, teisės norma ar vertinimo kriterijus, akivaizdžiai neutrali sąlyga ar praktika, kurie formaliai yra vienodi, bet juos įgyvendinant ar pritaikant atsiranda ar gali atsirasti faktinis naudojimosi teisėmis apribojimas arba privilegijų, pirmenybės ar pranašumo teikimas lyties, rasės, tautybės, pilietybės, kalbos, kilmės, socialinės padėties, tikėjimo, įsitikinimų ar pažiūrų, amžiaus, lytinės orientacijos, negalios, etninės priklausomybės, religijos pagrindu, nebent ši veikimą ar neveikimą, teisės normą ar vertinimo kriterijų, sąlygą ar praktiką pateisina teisėtas tikslas, o šio tikslo siekiama tinkamomis ir būtinomis priemonėmis.

Pagal Lygių galimybių įstatyme įtvirtintą diskriminacijos sąvoką, tiriant diskriminacijos fakto buvimą ar nebuvimą siekiama nustatyti, ar tam tikras elgesys, teisės norma, praktika galėtų tam tikrą

asmenį dėl tam tikro asmens tapatybės požymio, t. y., aptariamam atveju – dėl negalios, priversti atsidurti mažiau palankioje padėtyje nei kitas asmuo, neturintis šio požymio.

Lygių galimybių įstatymo 4 straipsnyje įtvirtinta įrodinėjimo pareigos paskirstymo tvarka nagrinėjant lygių galimybių principo pažeidimo atvejus, t. y., teismuose ar kitose kompetentingose institucijose nagrinėjant fizinių, juridinių asmenų, kitų organizacijų ir jų padalinių skundus, pareiškimus, prašymus, pranešimus ar ieškinius dėl diskriminacijos lyties, rasės, tautybės, pilietybės, kalbos, kilmės, socialinės padėties, tikėjimo, įsitikinimų ar pažiūrų, amžiaus, lytinės orientacijos, negalios, etninės priklausomybės, religijos pagrindu, pareiškėjui nurodžius aplinkybes, leidžiančias daryti prielaidą dėl tiesioginės ar netiesioginės diskriminacijos buvimo, preziumuojama, kad tiesioginės ar netiesioginės diskriminacijos, priekabiavimo ar nurodymo diskriminuoti faktas buvo. Skundžiamas asmuo turi įrodyti, kad lygių galimybių principas nebuvo pažeistas.

Jungtinių Tautų neįgaliųjų teisių konvencijos (toliau – Konvencija), kurios dalyvė yra Lietuva, 5 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta, jog valstybės, šios Konvencijos šalys, užtikrina, kad prieš įstatymą visi asmenys lygūs ir lygūs pagal įstatymą, taip pat turi teisę į lygiavertę įstatymo apsaugą ir teisę vienodai naudotis įstatymo teikiamomis galimybėmis be jokio diskriminavimo. Valstybės, šios Konvencijos šalys, draudžia bet kokią diskriminavimą dėl neįgalumo ir garantuoja neįgaliesiems vienodą ir veiksmingą teisinę apsaugą nuo diskriminavimo dėl bet kokios priežasties (Konvencijos 5 straipsnio 2 dalis).

Konvencijos 9 straipsnyje „Prieinamumas“ įtvirtinta pareiga valstybėms, šios Konvencijos šalims, siekti, kad neįgalieji galėtų gyventi savarankiškai ir visapusiškai dalyvauti visose gyvenimo srityse, imtis atitinkamų priemonių, užtikrinant neįgaliesiems lygiai su kitais asmenimis fizinės aplinkos, transporto, informacijos ir ryšių, įskaitant informacijos ir ryšių technologijų bei sistemų, taip pat kitų visuomenei prieinamų objektų ar teikiamų paslaugų prieinamumą tiek miesto, tiek kaimo vietovėse. Šios priemonės, kurios apima prieinamumo kliūčių ir trukdžių nustatymą ir pašalinimą, *inter alia* taikomos: pastatams, keliams, transporto priemonėms ir kitokiems vidaus ir lauko objektams, įskaitant mokyklas, būstą, medicinos įstaigas ir darbo vietas; informacijos, ryšių ir kitokioms tarnyboms, įskaitant elektronines ir avarines tarnybas. Pagal 9 straipsnio 2 dalies nuostatas, valstybės, šios Konvencijos šalys, įpareigojamos imtis atitinkamų priemonių, siekiant rengti ir skleisti visuomenei prieinamų objektų ar jai teikiamų paslaugų prieinamumo būtiniausius standartus ir gaires bei kontroliuoti, kaip jie įgyvendinami; suteikti galimybę pasinaudoti įvairių pagalbininkų ir tarpininkų paslaugomis, įskaitant gidus, skaitovus ir profesionalius gestų kalbos vertėjus, kad būtų sudarytos sąlygos patekti į pastatus ir kitus visuomenei

prieinamus objektus; skatinti kitokias atitinkamas pagalbos ir paramos neįgaliesiems formas, kad jiems būtų užtikrinta galimybė gauti informaciją.

Jungtinių Tautų neįgaliųjų teisių komitetas 2014 m. gegužės 22 d. Konvencijos 9 straipsnio „Prieinamumas“ Generaliniame komentare (toliau – Komentaras) nurodė, jog prieinamumas yra būtina asmenų su negalia savarankiškumo ir galimybės visavertiškai bei lygiomis teisėmis su visais asmenimis dalyvauti visuomeniniame gyvenime sąlyga. Neužtikrinus fizinės aplinkos, transporto, informacijos ir ryšių, įskaitant informacijos ir ryšių technologijų bei sistemų, taip pat kitų visuomenei prieinamų objektų ar teikiamų paslaugų prieinamumo, asmenys su negalia neturėtų lygių galimybių dalyvauti bendruomenės, kurioje jie gyvena, veikloje (Komentaro 1 p.).

Konvencija nustatyta pareiga visiems, tiek privatiems, tiek viešiesiems, subjektams, nepaisant jų teisinės formos, užtikrinti prieinamumą jų nuosavybės teise valdomuose pastatuose, taip pat padaryti prieinamą transporto infrastruktūrą, transporto priemones, informaciją bei komunikacijos priemones, paslaugas. Visi paslaugų teikėjai, tiek privatūs, tiek viešieji, privalo užtikrinti paslaugų prieinamumą, jeigu tik paslauga ar prekė yra teikiama ar prieinama visuomenei. Tokios pareigos pažeidimas yra laikomas diskriminaciniu elgesiu (Komentaro 13 p.). Prieinamumas yra būtina sąlyga, asmenims su negalia užtikrinant jų pagrindines teises ir laisves, galimybę gyventi savarankiškai, dalyvauti visuomeniniame gyvenime (Komentaro 14 p.).

Konvencijos 9 straipsnyje įtvirtinta prieinamumo pareiga turi būti įgyvendinama dviem aspektais:

1) užtikrinant naujai projektuojamų, statomų ar gaminamų objektų, aplinkos, prekių, produktų bei paslaugų prieinamumą;

2) pašalinant kliūtis jau pastatytuose statiniuose, kitoje fizinėje aplinkoje, asmenims su negalia naudojančiam transportu, informaciją bei komunikacijos priemonėmis, prekėmis bei paslaugomis, prieinamomis visuomenei (Komentaro 24 p.).

Lietuva Konvenciją ratifikavo 2010 metais ir įsipareigojo žmones su negalia integruoti į visuomenę sudarant palankias sąlygas užtikrinti jų orumą ir teises. Profesorius Jonas Ruškus, JTO Neįgaliųjų teisių komiteto narys, teigia, kad, ratifikavusi šią Konvenciją, Lietuva „įsipareigojo ir prisiėmė atsakomybę įgyvendinti Neįgaliųjų teisių konvencijos nuostatas savo šalių įstatymuose ir

praktikoje diegti lygybės ir nediskriminavimo, prieinamumo prie visuomenės išteklių, lygybės prieš įstatymą, gyvenimo savarankiškai ir įtraukties į bendruomenę principus“¹.

Lietuvos Respublikos Konstitucijoje įtvirtintas pamatinis asmenų lygybės principas. Konstitucijos 29 straipsnyje skelbiama, jog įstatymui, teismui ir kitoms valstybės institucijoms ar pareigūnams visi asmenys lygūs; žmogaus teisių negalima varžyti ir teikti jam privilegijų dėl lyties, rasės, tautybės, kalbos, kilmės, socialinės padėties, tikėjimo, įsitikinimų ar pažiūrų. Aiškindamas Konstitucijos 29 straipsnio nuostatas, Konstitucinis Teismas ne kartą yra konstatavęs, kad konstitucinis visų asmenų lygybės principas, kurio turi būti laikomasi ir leidžiant įstatymus, ir juos taikant, ir vykdant teisingumą, įpareigoja vienodus faktus teisiškai vertinti vienodai ir draudžia iš esmės tokius pat faktus savavališkai vertinti skirtingai, kad konstitucinis visų asmenų lygybės principas reiškia žmogaus prigimtine teisę būti traktuojamam vienodai su kitais, įtvirtina formalią visų asmenų lygybę, taip pat kad asmenys negali būti diskriminuojami arba kad jiems negali būti teikiama privilegijų (Konstitucinio Teismo 2004 m. gruodžio 13 d. nutarimas).

Konstitucinis Teismas 2004 m. gruodžio 13 d. nutarime taip pat konstatavo, kad konstitucinis asmenų lygybės principas nepaneigia pačios galimybės skirtingai traktuoti žmones atsižvelgiant į jų statusą ar padėtį (Konstitucinio Teismo 2003 m. gruodžio 30 d. nutarimas).

Lietuvos Respublikos neįgaliųjų socialinės integracijos įstatymo 11 straipsnio 1 dalyje nustatyta, jog reikalavimai dėl neįgaliesiems fiziškai tinkamos aplinkos visose gyvenimo srityse įgyvendinami atliekant teritorijų planavimą ir statinių projektavimą bei viešosios paskirties pastatų, būsto ir jo aplinkos, viešojo transporto objektų, skirtų keleiviams aptarnauti, ir jų infrastruktūros, informacinės aplinkos pritaikymą neįgaliųjų specialiesiems poreikiams. Už objektų pritaikymą neįgaliųjų specialiesiems poreikiams atsako savivaldybių institucijos ir šio straipsnio 1 dalyje nurodytų objektų savininkai bei naudotojai (Neįgaliųjų socialinės integracijos įstatymo 11 straipsnio 3 dalis).

Remiantis Lietuvos Respublikos vietos savivaldos įstatymo 6 straipsnio nuostatomis, savivaldybėms priskirtosios savarankiškosios (Konstitucijos ir įstatymų nustatyta) funkcijos yra savivaldybei nuosavybės teise priklausančios žemės ir kito turto valdymas, naudojimas ir disponavimas juo (1 d. 3 p.); sąlygų savivaldybės teritorijoje gyvenančių neįgaliųjų socialiniam integravimui į bendruomenę sudarymas (1 d. 14 p.); teritorijų planavimas, savivaldybės bendrojo plano ar savivaldybės

¹ Jonas Ruškus: Jungtinių Tautų neįgaliųjų teisių konvencija keičia pasaulį. 2014; <http://www.bernardinai.lt/straipsnis/2014-06-16-jonas-ruskus-jungtiniu-tautu-neigaliuju-teisiu-konvencija-keicia-pasauli/118862>.

dalių bendrųjų planų ir detaliųjų planų sprendinių įgyvendinimas (1 d. 19 p.); savivaldybių vietinės reikšmės kelių ir gatvių priežiūra, taisymas, tiesimas ir saugaus eismo organizavimas (1 d. 32 p.).

Lietuvos Respublikos kelių įstatymo 2 straipsnio 5 dalyje pateikta kelio sąvoka, pagal kurią kelias – inžinerinis statinys, skirtas transporto priemonių ir pėsčiųjų eismui. Kelio elementai yra šie: žemės sankasa, važiuojamoji dalis, kelkraščiai, skiriamoji juosta, kelio grioviai ir kitos vandens nuleidimo sistemos, sankryžos, autobusų sustojimo aikštelės, poilsio aikštelės, pėsčiųjų ir dviračių takai, kelio statiniai, techninės eismo reguliavimo priemonės, želdiniai, esantys kelio juostoje, kelio oro sąlygų stebėjimo ir transporto eismo apskaitos, apšvietimo ir kiti įrenginiai su šių elementų užimama žeme. Vietinės reikšmės viešieji keliai ir gatvės nuosavybės teise priklauso savivaldybėms, o vidaus keliai – valstybei, savivaldybėms, kitiems juridiniams ir (ar) fiziniams asmenims. Gatvė – kelias ar atskiras jo ruožas, esantis miesto ar kaimo gyvenamojoje vietovėje, paprastai turintis pavadinimą (2 str. 3 d.).

Remiantis Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. vasario 11 d. nutarimu patvirtinto Kelių priežiūros tvarkos aprašo 3.1 punktu, Alytuje, Druskininkuose, Kaune, Klaipėdoje, Marijampolėje, Palangoje, Panevėžyje, Šiauliuose, Vilniuje visų gatvių taisymo ir priežiūros darbų ir saugaus eismo sąlygų užtikrinimo užsakovo funkcijas atlieka ir kelių (gatvių) vertę apskaito savivaldybės. Gatvių, kurios nėra valstybinės reikšmės kelių tąsa ir nuosavybės teise priklauso savivaldybėms, taisymo ir priežiūros darbų užsakovo funkcijas atlieka ir jų vertę apskaito savininkai ir (ar) valdytojai (3.3 p.).

Konkretūs reikalavimai susisiekimo komunikacijoms (keliams, gatvėms), užtikrinant, kad jais galėtų tinkamai naudotis asmenys su negalia, nustatyti Reglamente. Pagal Reglamento 116 punktą, asmenims su negalia pritaikytas panduso plotis turi būti ne mažesnis kaip 1 200 mm, matuojant atstumą tarp turėklų ir tarp apsauginių bortelių. Asmenims su negalia pritaikyto panduso išilginis nuolydis turi būti ne didesnis kaip 1:12 (8,3 %), vienos ištisinės juostos ilgis ne didesnis kaip 9 000 mm ir pakilimo aukštis ne didesnis kaip 750 mm. Panduso juostoje, jos pradžioje ir pabaigoje vertikalūs paviršiaus dangos nelygumai, aukštesni nei 0,5 cm, neleidžiami. Panduso juostos skersinis nuolydis neleidžiamas (117 p.).

Atkreiptinas dėmesys, jog Reglamente nustatyti reikalavimai yra taikomi tik rengiant statinių, nurodytų Reglamento 1 priede, statybos, rekonstravimo, pastato atnaujinimo (modernizavimo), kapitalinio remonto, supaprastintą statybos, supaprastintą rekonstravimo projektus, kapitalinio remonto aprašą, paprastojo remonto projektą ar paprastojo remonto aprašą arba keičiant statinių paskirtį. Kaip Vilniaus savivaldybės administracija nurodė raštu pateiktame savo paaiškinime, įrengiant Nuvažiavimą, Reglamento nuostatos nebuvo įsigaliojusios. Kita vertus, tiek Konvencija, tiek Lygių galimybių įstatymas

įpareigoja paslaugų teikėjus, prekių pardavėjus užtikrinti, kad jų teikiamomis paslaugomis galėtų be apribojimų naudotis visi asmenys, nepriklausomai nuo jų negalios.

Taigi, remiantis pirmiau aptartomis teisės aktų nuostatomis, Vilniaus miesto savivaldybė, turėdama pareigą rūpintis tinkama gatvių, įskaitant šaligatvius ir kitus pėsčiųjų susisiekimui skirtus statinius, būkle, privalo užtikrinti, kad tokiomis erdvėmis be kliūčių galėtų naudotis asmenys su negalia bei ribotos judėsenos asmenys. Pažymėtina, kad Nuvažiavimas, kurio nuolydis neatitinka Reglamente keliamų reikalavimų, nelaikytinas tinkamo pritaikymo priemone ir riboja asmenų su negalia galimybes tinkamai naudotis miesto viešosiomis erdvėmis. Atkreiptinas dėmesys, jog Vilniaus miesto savivaldybės administracija savo rašytiniame paaiškinime, teiktame Tarnybai, pripažino, jog Nuvažiavimas šiuo metu nėra pritaikytas asmenų su negalia poreikiams, ir ateityje ketinama atlikti rekonstrukciją ir tinkamai pritaikyti Nuvažiavimą.

Akcentuotina, jog pritaikytų nuvažiavimų, šaligatvių nebuvimas ypač riboja asmenų su negalia bei ribotos judėsenos asmenų galimybes naudotis miesto viešosiomis erdvėmis bei pasiekti daugelį reikalingų objektų. Tinkamo pritaikymo pareigos nesilaikymas pažeidžia Konvencijos nuostatas, įtvirtinančias pareigą valstybėms, šios Konvencijos dalyvėms, užtikrinti asmenims su negalia sąlygas savarankiškai ir visapusiškai dalyvauti visose gyvenimo srityse, taip pat užtikrinti visuomenei svarbių objektų ar teikiamų paslaugų prieinamumą bei nebūti diskriminuojamiems paslaugų teikimo srityje. Asmenys su negalia, negalėdami naudotis Nuvažiavimu, atsiduria blogesnėje padėtyje nei kiti asmenys, taip ribojamas jų savarankiškumas bei pažeidžiamas orumas.

Atsižvelgiant į išdėstytas aplinkybes, konstatuotina, jog Vilniaus miesto savivaldybė, teikdama naudojimosi Vilniaus miesto viešosiomis erdvėmis paslaugas, neužtikrino Lygių galimybių įstatymo 8 straipsnio 1 dalies 1 punkte įtvirtintos pareigos visiems vartotojams sudaryti vienodas sąlygas gauti tokias pačias paslaugas ir taip sudarė sąlygas diskriminuoti asmenis, turinčius judėjimo negalią.

Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, bei vadovaudamasi Lygių galimybių įstatymo 16 straipsniu, 17 straipsniu, 29 straipsnio 2 dalies 3 punktu, 30 straipsnio 3 dalimi,

Lygių galimybių kontrolierė

n u s p r e n d ž i a:

1. Siūlyti sudaryti sąlygas asmenims su judėjimo negalia tinkamai naudotis Nuvažiavimu bei sudaryti sąlygas visiems asmenims, nepaisant jų negalios, gauti Vilniaus miesto savivaldybės teikiamas paslaugas.

2. Įpareigoti Vilniaus miesto savivaldybės administracijos direktorių išnagrinėti šį sprendimą ir apie nagrinėjimo rezultatus bei sprendimo vykdymą informuoti lygių galimybių kontrolierę per 30 dienų nuo sprendimo gavimo dienos.

3. Su sprendimu supažindinti Pareiškėją, Vilniaus miesto savivaldybės administracijos direktorių.

Sprendimas gali būti skundžiamas Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo nustatyta tvarka Lietuvos administracinių ginčų komisijai (Vilniaus g. 27, 01402 Vilnius) arba apygardos administraciniam teismui.

Lygių galimybių kontrolierė

Agneta Skardžiuvienė